

го середовища і сталого розвитку НАН України, дійсний член Наукового товариства ім. Шевченка (від 22 жовтня 1998 р.), голова Львівського відділення Українського ботанічного товариства, віце-президент Лісівничої академії наук України, член Бюро відділення загальної біології НАН України та ін.

Цього року заслуженому професору Львівського медичного університету ім. Д. Галицького, дійсному членові НТШ (від 9 березня 1995 р.), академіку Академії медичних наук України Михайлові Петровичу Павловському виповнилося 80 років.

Народився Михайло Павловський 15 листопада 1930 р. у м. Берестечку на Волині. Ріс і виховувався

у дуже складних умовах: буремні події Другої світової війни, перші роки радянської влади та ін. В цих умовах він закінчив школу, а 1948 р. вступив на лікувальний факультет Львівського медичного інституту. Під час навчання захоплювався патологічною фізіологією, окулістикою, хірургією. Брав активну участь в роботі наукового студентського товариства.

1954 р. з відзнакою закінчив медичні студії. В 1954—1956 рр. продовжив навчання в клінічній ординатурі кафедри факультетської хірургії під керівництвом відомого професора — хірурга Ю. Караванова. Від 1956 р. працював ординатором хірургічного відділення Львівської залізничної лікарні. Продовжував свої наукові дослідження під керівництвом Ю. Караванова і 1959 р. захистив кандидатську дисертацію на тему „Портокавальні органоанастомози в хірургії цирозів печінки“. Після захисту (1959—1964) завідував II хірургічним відділенням, яке було базою кафедри факультетської хірургії. 1964 р. переходить у штат кафедри, у якій працює до сьогодні. До 1967 р. він — асистент, а з 1967 р. — доцент кафедри. Постійно вдосконалює хірургічну майстерність, опановує педагогіку, продовжує наукові дослідження. 1970 р. захищає докторську дисертацію „Матеріали до хірургії наднирникових залоз (клініка, діагностика і хірургічне лікування тотального, парціального і змішаних форм гіперкортицизму)“. Від 1974 р. стає проктором з лікувальної роботи, від 1980 р. — з міжнародних зв'язків. 1973 р. обіймає посаду завідувача кафедри хірургії факультету вдосконалення лікарів. 1974 р. йому присвоюють звання професора. 1 липня 1976 р. повертається на кафедру факультетської хірургії на посаду завідувача кафедри. 1981 р. М. Павловського обирають ректором Львівського медичного інституту, який під його керівництвом переростає в медичний університет ім. Данила Галицького.

Від щирого серця бажаємо Ювілярові міцного здоров'я, довгих щасливих років життя, успіхів у науковій та громадській діяльності.

Микола КОЗЛОВСЬКИЙ

До 1998 р. М. Павловський очолює університет. Це був складний час переходу від тоталітарної системи до життя в незалежній Україні, і Михайло Петрович уміло і без втрат керував колективом. Від 1998 р. вчений знову завідує кафедрою хірургії. Нині Михайло Петрович — шановний глава Львівських хірургів, очолює хірургічну асоціацію. Він — член правління наукових товариств хірургів та ендокринологів України, голова Ради Львівських медичних товариств, дійсний член Наукового товариства ім. Шевченка і Українського лікарського товариства у Львові, почесний член товариства ім. Л. Ридігена (Краків), почесний член Академії медицини Польщі. Михайло Петрович — академік Академії медичних наук України і член-кореспондент Національної академії науки України, академік Вищої академії України і Нью-Йоркської академії наук.

М. Павловський нагороджений багатьма орденами і відзнаками, серед них — ордени Дружби народів, „Знак пошани“, Почесна Грамота Президії Верховної Ради України, орден „За заслуги“ III ст., медалі М. І. Пирогова, Л. Ридігера, золота медаль А. Швайцера, Велика Золота Зірка Міжнародної академії медицини А. Швайцера. Михайлу Петровичу двічі (1986 і 2000) присуджували Державну премію України. 2005 р. Вчена рада Львівського національного медичного університету ім. Д. Галицького обрала його заслуженим професором університету.

Михайло Павловський — автор понад 1000 наукових і навчальних посібників, у тому числі 15 монографій, 6 підручників, 12 авторських свідоцтв та винаходів. Він підготував 12 докторів наук і 37 кандидатів. Діяпазон наукової і хірургічної діяльності М. Павловського дуже широкий. Це хірургія органів шлунково-кишкового тракту, зокрема, печінки і жовчевих шляхів; операційне лікування захворювань ендокринних органів (щитоподібної, паращитоподібних залоз, наднирників, підшлункової залози, яйників); лікування синдрому поліорганної недостатності та тромбоемболічних ускладнень в абдомінальній та ендокринній хірургії; впровадження методів лапароскопії, ендоскопічних та ендоскопічних втручань, гемо- та лімфосорбції, плазмаферезу. Основні його праці: Портокавальные органоанастомози в хирургии циррозов печени (канд. дис.). Львів, 1959; Циррозы печени и их хирургическое лечение (монографія). К., 1966 (у співавт.); Материалы к хирургии надпочечных желез (клиника, диагностика и хирургическое лечение тотального, парциального и смешанных форм гиперкортицизма) (докт. дисс.). Львов, 1970; Селезінка (монографія). Львів, 1996 (у співавт.); Псевдокісти підшлункової залози (монографія).

Львів, 1997 (у співавт.); Тромбоемболія гілок легеневих артерій та посттромбоемболічна легенева гіпертензія: діагностика, лікування, профілактика (монографія). К., 1999 (у співавт.); Ковзні пахвинні грижі (монографія). Львів, 2003 (у співавт.).

Свій ювілей М. Павловський зустрів у розквіті сил. Вчений продовжує завідувати кафедрою і керувати асоціацією хірургів Львівщини, він — го-

Цього року відомому вченому-геологу, дійсному членові НТШ (від 9 грудня 2006 р.) Петрові Юрійовичу Лозиняку виповнюється 75 років.

Народився П. Лозиняк 19 вересня 1935 р. у с. Сквиртне на Лемківщині (тепер територія Польщі). Крім нього, в сім'ї було ще троє дітей. Батько працював сільським ковалем, що було сімейною традицією, дідусь також був ковалем.

Навчався у початковій школі, де закінчив три класи. Як і тисячі інших українських родин, сім'я Лозиняків зазнала поневірянь, пов'язаних із зміною суспільного устрою і усталених селянських засад життя. Після Другої світової війни була змушена переселитися в Полтавську область (с. Крячківку Пирятинського р-ну). Там П. Лозиняк закінчив четвертий клас. 1946 р. сім'я Лозиняків переїжджає у с. Модрині, що на Дрогобищині (Львівська обл.), де Петро продовжив навчання в 5 і 6 класах, а закінчив навчання у Дрогобичі. 1950 р. П. Лозиняк вступив до Дрогобицького нафтового технікуму, де вивчає нафтову геологію. Після закінчення навчання в технікумі був скерований на роботу до Львова в Українське відділення Всесоюзного науково-дослідного геологорозвідувального нафтового інституту. З цією інституцією пов'язав усе подальше творче життя.

Роботу розпочав під безпосереднім керівництвом відомого карпатського дослідника Ярослава Кульчицького, з яким постійно співпрацював. У той час Петро Лозиняк вивчає проблему геологічної будови та нафтогазоносності флішових утворень Українських Карпат. Унаслідок цієї роботи була складена геологічна карта південно-східної частини Українських Карпат, у якій виділені нові тектонічні одиниці цього регіону та складені перші стратиграфічні схеми крейдово-палеогенового флішу. Подальші зусилля були спрямовані на вивчення південного схилу Карпат — найменше дослідженої ділянки Карпатського регіону. Отримані нові результати досліджень значно поліпшили розуміння структури та історії геологічного розвитку цієї складної ділянки. Вони лягли в основу кандидатської дисертації, а згодом були доповнені вивченням фауни радіолярій, які дослідник вивчив уперше. Дисертація на тему „Крейдові відклади та фауна радіолярій південного схилу Українських Карпат“ успішно захищена

лова спецради з захисту докторських дисертацій, веде велику громадську роботу в НТШ і УЛТ.

Численні друзі, колеги, учні вітають дорогого ювіляра з славною датою і бажають йому многих літ здоров'я і творчих здобутків.

*Лікарська комісія НТШ,
Українське лікарське товариство*

1973 р. у Львівському університеті, а її матеріали увійшли в колективну монографію „Геологическое строение и горючие ископаемые Украинских Карпат“ (Москва, 1971, 343 с.). Ця монографія досі цінне джерело про різні аспекти нафтової геології Заходу України. П. Лозиняк опублікував у співавторстві монографію, де розглянуті питання геологічної будови, літології і стратиграфії, напрямків пошуково-розвідувальних робіт на нафту і газ Передкарпаття, Карпат і Закарпаття (Широкластические образования Украины. К., 1977, 154 с.; Обоснование направлений поисков нефти и газа в глубокозалегающих горизонтах Украинских Карпат. К., 1977, 176 с.).

70-ті роки ХХ ст. — період інтенсивних геологічних досліджень та міжнародного співробітництва, у тому числі для П. Лозиняка. 1977 р. в Україні проводився черговий з'їзд Карпато-Балканської геологічної асоціації. Петро Лозиняк брав активну участь у підготовці та проведенні цього форуму. Він був членом оргкомітету та разом з Ярославом Кульчицьким провадив екскурсії із стратиграфії в Українських Карпатах. До з'їзду був підготовлений путівник та геологічна карта (масштаб 1 : 200 000), яка дістала схвальні відгуки.

Згодом П. Лозиняк основну увагу зосередив на вивченні прогинів Передкарпаття та Закарпаття як основних об'єктів пошуків вуглеводнів. Зокрема, досліджував геодинаміку, проводив класифікацію прогинів, створив нові моделі розвитку цих важливих структур. Результати досліджень публікуються в українських та зарубіжних часописах, виголошуються доповіді на розмаїтих конференціях та асамблеях Карпато-Балканської геологічної асоціації в Україні, Болгарії, Румунії. Вчений також представляв українських геологів у седиментологічній комісії цієї організації. Результатом цієї діяльності є низка карт та атласів, що опубліковані в Польщі та Угорщині.

Дослідження Петра Лозиняка значною мірою сприяли кореляції різноманітних тектонічних одиниць Західних та Східних Карпат. Як наслідок, по-новому представлена будова Внутрішніх Карпат, серед яких виділена західна (серпоподібна) та східна (підковоподібна) дуги та центральна (Дебрецинська) дуга південного напрямку.

Петро Лозиняк — автор понад 150 публікацій та кількох десятків неопублікованих звітів, співпрацює з різноманітними виробничими організаціями, бере активну участь у роботі Геологічної комісії Наукового товариства ім. Шевченка. 2006 р. обраний дійсним членом Товариства. Є автором і співавтором статей „Праць НТШ“ (Проблемні питання геології і корисні копалини Карпатського